

PRÒLEG

El volum que teniu a les mans és una recopilació de la política de la Generalitat de Catalunya desenvolupada entre l'any 1980 i 2003 en matèria energètica. El tema està tractat amb molt rigor, però sobretot és remarcable el to pedagògic amb el que està escrit. I això és mèrit dels autors, l'Antoni Subirà i l'Antoni Gurguí, a qui els vull agrair sincerament l'esforç que han esmerçat per fer-lo fàcil i entenedor. Sovint en aquest camp hi ha hagut molta demagògia, molta confusió, molta tergiversació, molt soroll; així doncs mirar d'aportar una mica de llum, fins i tot en els nivells més elementals, és una tasca a tenir en consideració.

L'energia ha estat sempre un tema profundament ideològic. I de modes. Per exemple jo personalment a l'inici de la meua etapa de Govern, quan tothom s'omplia la boca de les energies renovables, tenia dubtes sobre la viabilitat de l'energia eòlica. Poc després vaig conèixer les experiències de Dinamarca i dels Estats Units i les millores tecnològiques que es van introduir en els aerogeneradors que els feien més eficients, i vaig decidir apostar-hi. Aleshores ja havia passat la fallera eòlica i es van aixecar oposant-s'hi aquells que tant l'havien reclamada i posant els màxims de pals a les rodes per desenvolupar aquesta font energètica sense complexes, i fer de Catalunya un país de referència, com ho ha acabat essent Navarra, en aquest camp.

Per tant com es pot comprovar, l'energia s'ha utilitzat sovint com una arma de desgast polític. I és un dels arguments recurrents a casa nostra dels promotors de l'extensa cultura del no. Com si hi haguessin energies de dretes i energies d'esquerres, com es diu en algun moment d'aquest text. I no és veritat.

Totes les fonts d'energia tenen els seus pros i el seus contres. I la responsabilitat dels governants és estudiar-los, avaluar-los i decidir.

Decidir en funció del bé comú, de les necessitats de la gent, de les nostres empreses, de la demanda futura... Però no val a badar, l'energia com l'aigua són d'aquests recursos que sembla que hi són per descomptats. I no és així. El progrés, l'activitat industrial, el benestar, la competitivitat depenen i molt, de la quantitat d'energia que es disposa i sobretot de la qualitat del recurs que consumim.

Cal pensar en aquests termes sense demagògies i amb tota la seva globalitat i complexitat. Valorar els aspectes d'abastament i de transport, els propis de la producció, els de la seguretat, els dels residus... Valorar i decidir. Sense renúncies i lluitant contra futures hipoteques.

La situació actual ha millorat molt respecte a la que ens vam trobar en el moment d'agafar la responsabilitat de govern. Aquell era un entorn molt intervingut i dirigit per un *lobby* empresarial potent i molt corporatiu. Canviar tots aquests hàbits va ser una tasca feixuga. M'agradaria destacar la feina de moltes persones que van participar en donar el tomb a aquesta situació, però potser qui més pot il·lustrar aquesta transformació va ser en Duran Farell, un autèntic prohoms que va entendre el sentit dels temps i amb una clara visió estratègica va impulsar l'arribada del gas natural a Catalunya, construint una empresa de referència mundial en el sector. Avui, encara devem moltes de les comoditats de les que fruïm a la seva perseverança i bones arts.

Malgrat la molta feina feta encara tenim dèficits, com es va demostrar amb l'apagada a l'estiu de 2007 a Barcelona. Ens cal modernitzar encara més la xarxa de distribució, fer-la més mallada, no ser tan dependent dels recursos energètics provinents de l'estranger, interconnectar-nos amb les xarxes energètiques europees, potenciar un mix energètic... Tot plegat un seguit de reptes importants i estratègics pel país que en tot cas s'han d'encarar a partir de les bases que es van desenvolupar durant els primers 23 anys de govern democràtic i autonòmic.

JORDI PUJOL